

Στην Υπαπαντή του Κυρίου και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού (Άγιος Ησυχίος Ιεροσολύμων)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 1, 2018

Ἡ γιορτὴ λέγεται γιορτὴ τοῦ καθαρισμοῦ, ἀλλά δὲν θὰ κάνει λάθος κανεὶς, ἂν τὴν ὀνομάσει ἑορτὴ τῶν ἑορτῶν, Σάββατο τῶν Σαββάτων, ἅγια τῶν ἀγίων. Γιατί περιλαμβάνει ὅλο τὸ μυστήριο τῆς σάρκωσης τοῦ Χριστοῦ, περιγράφει ὅλο τὸ μυστήριο τοῦ Μονογενοῦς Κυρίου. Στὴ γιορτὴ αὐτὴ ὁ Χριστὸς κρατήθηκε ὡς βρέφος καὶ ὁμολογήθηκε ὅτι εἶναι Θεός, καὶ προσφέρθηκε στὴν ἀγκαλιά, καθισμένος σὰν σὲ θρόνο, ὁ Δημιουργὸς τῆς δικῆς μας φύσεως, καὶ πρόσφερε ἕνα ζευγάρι τρυγόνια λογικὰ στὸν Συμεὼν καὶ τὴν Ἄννα. Ἀλλά, ἂν συμφωνεῖτε, ἅς παρεμβάλουμε τὰ ἴδια τὰ εὐαγγελικὰ λόγια, γιατί ἐκεῖ θὰ δοῦμε τὴν παρεμβολὴ τοῦ Θεοῦ. Νὰ λοιπὸν πῶς διηγεῖται τὴν ἱστορία τῆς γιορτῆς ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς: «Καὶ ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ, σύμφωνα μὲ τὸν μωσαϊκὸ νόμο, τὸν πήγαν στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσουν στὸν Κύριο, ὅπως εἶναι γραμμένο στὸν νόμο τοῦ Κυρίου, ὅτι κάθε ἀρσενικὸ πού ἀνοίγει μήτρα, πρέπει νὰ θεωρεῖται ἀφιερωμένο στὸν Κύριο, καὶ νὰ προσφέρουν θυσία, σύμφωνα μ' ἐκεῖνο πού λέγει ὁ νόμος τοῦ Κυρίου, ἕνα ζευγάρι τρυγόνια, ἢ δύο μικρὰ περιστέρια». Ἐπρεπε Ἐκεῖνος, πού γιὰ χάρι μας ἔγινε δοῦλος, νὰ προσφέρει γιὰ μᾶς καθάρσια δῶρα· Ἐκεῖνος πού δὲν λυπήθηκε τὸ αἷμα του, νὰ μὴ λυπηθεῖ ἕνα ζευγάρι τρυγόνια. Νὰ λοιπὸν πού, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο, ἐργάζεται ὑπὲρ τοῦ νόμου σὰν νομοθέτης. Καὶ μολονότι αὐτὸς δίνει τὴν ἐλευθερία τοῦ Πνεύματος, ὥστόσο δὲν ἀποφεύγει τὴ δουλεία (τὴν πιστὴ τήρηση) τοῦ γράμματος. **Δὲν παραβαίνει τὸν νόμο τοῦ Μωυσῆ, γιὰ νὰ γίνει στὸν κατάλληλο καιρὸ μάρτυρας ἀξιόπιστος.**

«Καὶ ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῶν, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο τοῦ Μωυσῆ». Αὐτῶν. Ποιῶν; Γιατί ὁ Ἰωσήφ οὔτε πατέρας ἦταν, οὔτε ὑποχρεωμένος γιὰ καθαρισμό, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ Μαρία οὔτε καὶ τὸ βρέφος εἶχαν ἀνάγκη **καθαρισμοῦ**. Γιατί λέγεται τὸ ἐξῆς: «Μιὰ γυναίκα, ἐὰν μείνει ἔγκυος καὶ γεννήσει ἀρσενικὸ, θὰ εἶναι ἐπτὰ ἡμέρες ἀκάθαρτη». Ἀλλά ἡ Μαρία δὲν δέχθηκε σπέρμα, ἐπομένως δὲν χρειαζόταν καθαρισμό. «Μιὰ γυναίκα ἐὰν δεχθεῖ σπέρμα καὶ γεννήσει ἀρσενικὸ παιδί, θὰ εἶναι ἐπτὰ ἡμέρες ἀκάθαρτη». Γιατί; Ἐπειδὴ ἔφερε στὸν κόσμον δεῦτερο Ἀδάμ. «Ἐὰν ὅμως γεννήσει θηλυκὸ, θὰ εἶναι ἀκάθαρτη δεκατέσσερις ἡμέρες».

Γιατί ὅμως ἐδῶ ὄρισε διπλάσιες ἡμέρες; Ἐπειδὴ ἄλλη Εὔα γεννιέται ἀπὸ τὴν Εὔα, τὸ σάπιο σκεῦος, τὸ ἀδύνατο ἀγγεῖο, τὸ σπασμένο σταμνί, αὐτὴ πού ὁδηγεῖ στὴν παρακοή, ἢ σύμβουλος τοῦ δράκοντα. **Ὅπως ὅμως ἄκουσες τὰ ἐγκλήματα τῆς**

γυναίκας, ἔλα τώρα νὰ μάθεις καὶ τὸ κατόρθωμά της. Ἡ γυναίκα εἰσήγαγε τὴν παρθενία στὴ ζωὴ, χώρεσε στὴν κοιλιά της τὸν Θεό, τὸν Ὅποιο δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσει ὀλόκληρη ἢ κτίση. Γέννησε μὲ σάρκα Ἐκεῖνον πού ἀνέπλασε τὸ γένος μας, ὑποδέχθηκε πρώτη τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τοὺς νεκρούς, πρώτη ἄρχισε τὸ κήρυγμα τῆς ἀναστάσεως, πρώτη ἔφερε τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς στοὺς μαθητές. «Γυναίκα», λέγει, «πού θὰ δεχθεῖ σπέρμα». Ἡ Θεοτόκος βέβαια ἦταν γυναίκα, ἀλλὰ δὲν ἔπαθε αὐτὰ πού παθαίνουν οἱ γυναῖκες. Γιατί ἡ κοιλιά της δὲν δέχθηκε σπέρμα ἀνδρός, τὸ χωράφι τῆς Μαρίας δὲν εἶδε ἀλέτρι, τὸ παρθενικὸ ἀμπέλι δὲν δοκίμασε ἀξίνα, ὥστε ἡ προσφορὰ δὲν ἦταν γι' αὐτήν, ἀλλ' **ἔγινε γιὰ ὅλον τὸν κόσμον.** Γιατί γιὰ μᾶς ὁ Χριστὸς περιτέμνεται, γιὰ μᾶς καὶ βαπτίζεται, γιὰ μᾶς τελοῦνται τὰ καθάρσια τοῦ νόμου. Ὅταν δακρῦζει, ξεπλένει τὴ φύση. Ὅταν ραπίζεται, ἐλευθερώνει τὴ δική μας αἰχμαλωσία. Ὅταν σηκώνει τὸν σταυρό, ἐμᾶς ἐλαφρύνει ἀπὸ τὸν ζυγὸ τῆς ἁμαρτίας. Ὅταν φτύνεται, ἀπαλλάσσει τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ φτυσίματος.

*«Ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ ἡμέρες τοῦ καθαρισμοῦ τους, τὸν ἔφεραν στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπως εἶναι γραμμένο στὸ νόμο, ὅτι κάθε ἀρσενικὸ παιδὶ πού ἀνοίγει μήτρα, θὰ θεωρεῖται ἀφιερωμένο στὸν Κύριο». Αὐτὰ λέγει ὁ νόμος. Ὅμως ὁ Χριστὸς, ὅπως εἶπαμε, σὰν νομοθέτης, ἐκπλήρωσε τὸν νόμο πάνω ἀπὸ τὸν νόμο. Γιατί δὲν ἀνοιξε, ἀλλ' ἄφησε κλεισμένη τὴν πύλη τῆς Παρθένου. Δὲν ἐσύλησε τὴ σφραγίδα τῆς φύσεως, δὲν ἔβλαψε ἐκείνη πού τὸν γέννησε, καθόσον **ἄφησε ἀκέραιο τὸ σχῆμα τῆς παρθενίας σ' αὐτήν.** Ἐὰν ὅμως δὲν πιστεύεις, μάθε ἀπὸ τὸν **Ἰεζεκιήλ**: «Καὶ μὲ ἔστρεψε πρὸς τὸ δρόμο τῆς ἐξωτερικῆς πύλης τῶν ἁγίων, πού ἔβλεπε πρὸς ἀνατολάς καὶ ἦταν κλεισμένη, καὶ μοῦ εἶπε ὁ Κύριος: Ἡ πύλη αὕτη θὰ μείνει κλεισμένη, δὲν θὰ ἀνοιχθεῖ, καὶ κανένας δὲν θὰ περάσει ἀπὸ αὐτήν γιατί ὁ Κύριος καὶ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ θὰ μπεῖ καὶ θὰ βγεῖ, καὶ θὰ μείνει κλεισμένη». «Κάθε ἀρσενικὸ παιδὶ πού ἀνοίγει μήτρα, θὰ θεωρεῖται ἀφιερωμένο στὸν Κύριο». Ἐνῶ αὐτὸς δὲν εἶναι μόνον ἅγιος. Ὅσο λοιπὸν ὑπερέχει ὡς πρὸς τὸν ἁγιασμό, τόσο περισσότερο πλεονεκτεῖ καὶ στὴ γέννηση, καὶ ξεπερνᾷ τὴν ἐντολὴ τοῦ νόμου. Μήπως ὅμως ὁ Λουκᾶς, λέγοντας, *«Νὰ προσφέρουν θυσία, ὅπως ὀρίζει ὁ νόμος τοῦ Κυρίου, ἓνα ζευγάρι τρυγониῶν, ἢ δύο μικρὰ περιστέρια»*, περιορίζε τὸν νόμο; Δὲν τὸ κάνει αὐτὸ κατεχόμενος ἀπὸ ἄγνοια, ἀλλ' ὀδηγούμενος ἀπὸ σοφία. Γιατί ὁ νόμος ὀριζε νὰ προσφέρουν ἀρνὶ καὶ μικρὸ περιστέρι, κι ὅταν ἐκεῖνος πού ἔκαμνε τὴν προσφορὰ ἦταν ἄπορος, ὀριζε νὰ προσφέρει ἓνα ζευγάρι τρυγόνια ἢ δύο μικρὰ περιστέρια καὶ σεμιγδάλι. Ὁ Λουκᾶς ὅμως ἄφησε τὴν προσφορὰ τοῦ πλουσίου, καὶ ἀνέφερε τὴν προσφορὰ τοῦ φτωχοῦ, ἐκείνου πού ἔγινε γιὰ χάρη μας φτωχὸς μὲ τὴ θέλησή του. Δὲν ὑπῆρχε, λέγει, κατάλυμα γι' αὐτόν· ἀπὸ ποῦ νὰ εἶχε ἀρνὶ γιὰ νὰ προσφέρει θυσία στὸν Θεό; Ἀφοῦ σπαργανώθηκε στὴ φάτνη, ἀπὸ ποῦ θὰ εὑρίσκε ἀρνὶ; Μᾶλλον δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀρνὶ, ἀφοῦ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀληθινὸ πρόβατο. Θυσίαζε ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του γιὰ χάρη τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ ἀνέφερε ἐκεῖνο πού πρόσταζε ὁ νόμος, καὶ δήλωσε τί ἔκανε ὁ Χριστὸς.*

Στὴ συνέχεια λέγει: *«Ἐπῆρχε στὰ Ἱεροσόλυμα κάποιος ἄνθρωπος πού ὀνομαζόταν*

Συμεών, και ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν δίκαιος και εὐλαβής και περίμενε τὴν παρηγοριὰ τοῦ Ἰσραήλ· ὑπῆρχε ἐπάνω του Πνεῦμα ἅγιο, και τοῦ εἶχε προφητευθεῖ ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, ὅτι δὲν θὰ πεθάνει προτοῦ νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ τοῦ Κυρίου». Ὁ πλοῦτος τοῦ Συμεών ἦταν πολὺς και ποικίλα τὰ ὄπλα τοῦ στρατηγοῦ. Τὸ φυτὸ εἶναι γεμάτο καρπούς, τὸ ἀμπέλι εἶναι γεμάτο σταφύλια. Καὶ δὲν ἦταν μόνο ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὀνομαζόταν και Συμεών, και ἐπὶ πλέον δίκαιος, ἀλλὰ και εὐσεβής, και ἀκόμα ζητοῦσε παρηγοριὰ γιὰ τὸν Ἰσραήλ, και ὑπῆρχε και Πνεῦμα ἅγιο ἐπάνω του, ἀλλὰ και «τοῦ εἶχε προφητευθεῖ, ὅτι δὲν θὰ πεθάνει, προτοῦ νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ τοῦ Κυρίου». «Ἐπῆρχε ἄνθρωπος». Ποῦ; Στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡ λέξη περιέχει ἔκπληξη, ὁ λόγος εἶναι γεμάτος ἀπὸ θαυμασμό. Ἐπῆρχε ἄνθρωπος στὴν Ἱερουσαλήμ, γιὰ τὴν ὁποία ὁ προφήτης Σοφονίας παρουσιάζει τὸν Θεὸ νὰ λέγει: «Θὰ ψάξω τὴν Ἱερουσαλήμ με λυχνάρι, και δὲν θὰ τὴ βρῶ». Χρειάζεται και λυχνάρι τὸ φῶς; Ὁχι, λέγει· ἀλλὰ λυχνάρι ὀνομάζει τὸν νόμο. «Και νὰ, ὑπῆρχε ἄνθρωπος στὴν Ἱερουσαλήμ, πού ὀνομαζόταν Συμεών». Καὶ τί σημαίνει τὸ ὄνομα αὐτό; «Ἀκοὴ Θεοῦ». Ὡστε εἶχε ὄνομα τέτοιο πού ταίριαζε στὴ ζωὴ του, κατὰ πρόβλεψη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γιατί, **ὅπου ὑπάρχει ἀκοὴ τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ὅπωςδήποτε ὑπάρχει και ὑπακοὴ νόμου και τήρηση ἐντολῶν, δρόμος ἀγαθοῦ βίου, σκοπὸς σωτηρίας, πού φθάνει στὸ τέλος· με αὐτὰ χαρακτηρίζεται ὁ ἀληθινὸς ἄνθρωπος**, γιὰ τὸν ὁποῖο πρόσθεσε ὅλα αὐτά.

«Και ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν δίκαιος και εὐλαβής, και περίμενε τὴν παρηγοριὰ τοῦ Ἰσραήλ». **Αὐτὸ εἶναι δίκαιος σκοπός, τὸ νὰ μὴ ζητᾶ κανεὶς τὸ δικό του, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἄλλου και τῶν πολλῶν. Νὰ «ἀποβλέπει στὴν κοινὴ σωτηρία και ὄχι στὴ δική του ἀπόλαυση».** «Και Πνεῦμα ἅγιο», λέγει, «ὑπῆρχε σ' αὐτόν». Ὁ Συμεών ἦταν ὄχημα τοῦ Κυρίου, θρόνος τοῦ Θεοῦ, και γι' αὐτὸ δέχθηκε με τὰ χέρια του τὸν βασιλιὰ τῶν αἰώνων. «Και ὑπῆρχε γι' αὐτόν προφητεία, ὅτι δὲν θὰ πεθάνει προτοῦ νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ τοῦ Κυρίου». Ἡ προφητεία λοιπὸν μεταβιβάζεται ἀπὸ ζωὴ σὲ ζωὴ, ἀπὸ τὸ φῶς πηγαινέει στὸ φῶς, ἀπὸ τὴν ἡμέρα μεταπηδᾷ στὴν ἡμέρα. Δὲν παλιώνει, ἀλλὰ ἀνανεοῦται, τὸν καιρὸ τῆς συντέλειας τοῦ κόσμου δέχεται τὴν ἀνανέωση. «Αὐτὸς πῆγε με ἔμπνευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸ ἱερό». Ἡ πηγὴ ὀδήγησε τὸν διψασμένο στὴν πηγὴ. «Και καθὼς ὀδηγοῦσαν οἱ γονεῖς τὸ παιδί Ἰησοῦν μέσα στὸ ἱερό γιὰ νὰ ἐκτελέσουν γι' αὐτόν τὰ ἔθιμα τοῦ νόμου, ὁ Συμεών τὸ δέχθηκε στὴν ἀγκαλιά του». Πῆρε στὰ χέρια του αὐτόν πού κρατᾷ στὸ χέρι του τὴν κατοικημένη γῆ και τὴν ἀκατοίκητη, αὐτόν πού μέτρησε με τὸ χέρι του τὸ νερό, και τὸν οὐρανὸ με τὴ σπιθαμὴ του, και ὅλη τὴ γῆ με τὴ χούφτα του. Καὶ πῶς ὁ Συμεών πρόσφερε θυσία πού δὲν ἀνῆκε σ' αὐτόν; Καθόσον δὲν ἦταν ἱερέας. Δὲν ἀναφέρεται αὐτό· αὐτὸς οὔτε Λευίτης ἦταν, οὔτε νεωκόρος -γιατί μόνο στὴ φυλὴ τοῦ Λευὶ εἶχε ἀνατεθεῖ με κληρὸ τὸ λειτουργικὸ ἔργο. Δὲν ἦταν ἱερέας, ἀλλ' **ἦταν δίκαιος. Καὶ ἡ δικαιοσύνη ἔχει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς τὴν Ἱερωσύνη**. Δὲν ἦταν Λευίτης, ἀλλ' ἦταν εὐλαβής, και **ὁ εὐλαβής ἔχει ἀπὸ μόνος του τὸ χρίσμα**.

«Και κρατώντας τὸ βρέφος εἶπε· Τώρα ἀπόλυσε τὸν δοῦλό σου, Κύριε, εἰρηνικὰ

σύμφωνα με τὸν λόγο σου». Τώρα ἀπόλυσέ τον γιατί ἦρθε ὁ καιρὸς τῆς συγχωρήσεως, ἦρθε ἡ λύτρωση τῶν αἰχμαλώτων, ἡ διαγραφή τῶν χρεῶν. Γεννήθηκε βασιλιάς, ὁ Ὅποιος ἐλευθερώνει τοὺς φυλακισμένους, ἀπαλλάσσει τοὺς δεμένους ἀπὸ τὰ δεσμά τους, ἀνακαλεῖ τοὺς νεκροὺς στὴ ζωὴ, ἐλαφρύνει τὸ φόρο τῆς γῆς. «*Τώρα ἀπόλυσε τὸν δοῦλο σου, Κύριε*». Πῶς ξέρεις ὅτι εἶναι ὁ Κύριος; Βλέπω τὸν Κύριο, λέγει, ντυμένον τῆ μορφῇ δούλου. Δὲν θὰ φοροῦσε τῆ μορφῇ δούλου, ὄντας Κύριος, ἂν δὲν εἶχε σκεφθεῖ νὰ ντύσει τὸν δοῦλο μετὰ τῆ μορφῇ τοῦ Κυρίου. Δὲν θὰ ἄλλαζε τὴ θέση του, οὔτε θὰ ταπειωνόταν, ὄντας ψηλός, ἂν δὲν ἤθελε νὰ ἀνεβάσει τὸ ταπεινὸ ψηλά. Ἀλλὰ πῶς τὸν ἀπολύεις; «*Σύμφωνα μετὰ τὸν λόγο σου, εἰρηνικά*». Ἄφου δηλαδή μετὰ τὸν λόγο σου δημιούργησες τὴν κτίση, ὅπωςδήποτε μετὰ τὸν λόγο σου ἐλευθερώνεις τὸν ἄρχοντα τῆς κτίσεως. «*Μὲ εἰρήνη*». Μὲ ποιὰ εἰρήνη; Τὴν εἰρήνη τοῦ σταυροῦ. Γιατί ἐκεῖνο τὸ μαχαίρι τοῦ τυράννου ἔκοψε τὸ κεφάλι, καὶ ἔδωσε εἰρήνη σ' ἐκείνους πού στρατεύθηκαν μαζί μετὰ τὸν Χριστό. «*Γιατί εἶδαν τὰ μάτια μου τὴ σωτηρία σου πού ἐτοίμασες*». Εἶδαν αὐτό πού πολλοὶ ἐπιθύμησαν νὰ δοῦν καὶ δὲν τὸ εἶδαν, Θεὸ μετὰ σάρκα, ἡλιο πού φωτίζει μετὰ συννεφιά. «*Εἶδαν τὰ μάτια μου τὴ σωτηρία σου*»· δηλαδή, εἶδαν τὴ σάρκωσή σου, μετὰ τὴν ὁποία πραγματοποιήσες τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Γιατί **δὲν εἶδα γυμνὴ θεότητα, ἐπειδὴ τὸν Θεό, ὅπως εἶναι στὴν οὐσία, κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δεῖ**. «*Γιατί εἶδαν τὰ μάτια μου τὴ σωτηρία σου, πού ἐτοίμασες γιὰ ὅλους τοὺς λαούς, ἕνα φῶς πού θὰ εἶναι ἀποκάλυψη γιὰ τοὺς ἐθνικούς, καὶ δόξα γιὰ τὸν λαό σου τὸν Ἰσραηλιτικὸ*». Εἶναι κοινὰ καὶ ἀχώριστα τὰ ἀγαθὰ στοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς ἐθνικούς. Ἄς μὴ ζηλεύει λοιπὸν ὁ Ἰουδαῖος, οὔτε νὰ στενοχωρεῖται ὁ Φαρισαῖος, οὔτε νὰ μπαίνει σὲ πειρασμὸ ὁ Γραμματέας. Νὰ μὴ φοβᾶται γιὰ τὴ βασιλεία του ὁ Ἡρώδης. Νὰ μὴ φοβᾶται γιὰ τὴν ἱερωσύνη του ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας. αὐτὸς πού ἦρθε δίνει σὲ ὅλους, καὶ ἀπὸ κανέναν δὲν παίρνει. Σκορπάει μετὰ ἀφθονία, χαρίζει χωρὶς μέτρο.

«*Ἀλλὰ ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ μητέρα του, ἀκούοντας αὐτὰ πού εἶπε ὁ Συμεὼν, ἀπόρησαν*» πῶς ὁ Χριστὸς ἀνέχεται νὰ γίνῃ υἱὸς ἀνθρώπου. Απόρησε ἡ Μαρία, πῶς μιὰ κοιλιά γυναικίας χώρεσε τὸν Θεό. Πῶς ἡ δούλη γέννησε Ἐκεῖνον πού ἐλευθερώνει τὴν κτίση. «*Καὶ εἶπε στὴ μητέρα του ὁ Συμεὼν αὐτὸς εἶναι προορισμένος γιὰ τὴν πτώση καὶ ἀνύψωση πολλῶν μεταξὺ τοῦ Ἰσραήλ, καὶ ὡς σημεῖο γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ ὑπάρχει ἀντιλογία*». Γιὰ τὴν πτώση ἐκείνων πού ἐπιμένουν στὴν ἀπιστία, καὶ γιὰ τὴν ἀνύψωση ἐκείνων πού ἀπὸ τὴν ἀπιστία θὰ ἔρθουν στὴν πίστη. Ὁ Χριστὸς ἦταν πέτρα προορισμένη γιὰ οἰκοδομή, ἀλλὰ σκόνταφταν ἐπάνω της ἐκεῖνοι πού περιπλανιόνταν, ἔχοντας τυφλὰ τὰ μάτια τους. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ καταλογίζεται σ' αὐτόν ἡ πτώση τῶν ἀμαρτωλῶν, ἀλλὰ ἡ ἀνάστασις. Γιατί, ἂν μόνο ἔπεφταν καὶ δὲν σηκώνονταν, δίκαια θὰ μποροῦσες νὰ ὑποπτειθεῖς τὸν αἴτιο τῆς πίστεως. Ἐφόσον ὅμως ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς πέφτουν ἀπὸ ὀλιγωρία, σηκώνονται, ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἡ πτώση ἐκείνων πού εἶναι κυριευμένοι ἀπὸ ραθυμία. Δὲν ἔπεςαν ὁ Ἰούδας μαζί καὶ ὁ Πέτρος; Ὁ πρῶτος ἐπειδὴ εἶπε, «*Τί θέλετε νὰ μοῦ δώσετε, γιὰ νὰ σᾶς τὸν παραδώσω;*» ἐνῶ ὁ ἄλλος λέγοντας, «*θὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου γιὰ σένα*». Ἐπρεπε δηλαδή αὐτὸς νὰ ξέρει, ὅτι ἕνας θνητὸς δὲν θυσιάζει τὴ ζωὴ του γιὰ τὴν ἀθανασία.

Και άλλου πάλι: «*Ἐὰν χρειασθεῖ νὰ πεθάνω μαζί σου, δὲν θὰ σὲ ἀπαρνηθῶ*». Ἔπρεπε νὰ πει: Ἐὰν μὲ ἐνισχύσεις, δὲν θὰ σὲ ἀπαρνηθῶ. Ἐὰν μὲ ἀσφαλίσεις, ἐγὼ ὁ ἀδύναμος δὲν θὰ φοβηθῶ τὸ ναυάγιο. Ἐὰν πάρεις μέρος στὸν πόλεμο, δὲν φοβᾶμαι τὸν θάνατο. Ἀλλὰ τὸ ἕνα ἦταν ἀμάρτημα τῆς γλώσσας, ἐνῶ τὸ ἄλλο τῆς καρδιάς. Γι' αὐτὸ ὁ Πέτρος πού ἔπεσε σηκώθηκε, καὶ ἔγινε ὁδηγὸς πολλῶν ἄλλων πού ἔπεσαν. Ἐνῶ ὁ ἄλλος, ἀφοῦ ὁδηγήθηκε ἀπὸ τὸ βάθος στὸ βόθρο, ἔρριξε τὰ ἀργύρια, καὶ παίρνοντας σχοινί, κρεμάσθηκε.

Ὁ σταυρὸς εἶναι σημεῖο ἀντιλεγόμενο. Πράγματι ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν σταύρωναν ὁ ἥλιος κρυβόταν, ἡ συναγωγή συκοφαντοῦσε, καὶ ἡ γῆ σαλευόταν. Ὁ λαὸς φώναζε, «*Σταύρωσέ τον*», ἀλλὰ οἱ πέτρες, μὴ ὑποφέροντας τὸ μέγεθος τῆς βλασφημίας, σχίζονταν. Οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς ἔλεγαν, «*Θυμηθήκαμε, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος ὅταν ζοῦσε εἶπε: Μετὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες ἀνασταίνομαι*», ἐνῶ ὁ ἑκατόνταρχος φώναζε: «*Πραγματικὰ ἦταν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ αὐτός*». Ἀλλὰ καὶ **μέχρι τώρα τὸ κήρυγμα τοῦ σταυροῦ εἶναι γιὰ τοὺς Ἰουδαίους σκάνδαλο, καὶ γιὰ τοὺς ἐθνικοὺς μωρία, ἐνῶ γιὰ μᾶς τοὺς καλεσμένους τοῦ Χριστοῦ, εἶναι δύναμη τοῦ Θεοῦ καὶ σοφία τοῦ Θεοῦ.** «*Καὶ τῆ δική σου τὴν ψυχὴ θὰ τὴν διαπεράσει ρομφαία, γιὰ νὰ ἀποκαλυφθοῦν οἱ διαλογισμοὶ πολλῶν*». Ρομφαία ὀνομάζεται ἡ διχόνοια, ἐπειδὴ, ὅπως ἡ ρομφαία σχίζει καὶ κομματιάζει τὰ σώματα, ἔτσι καὶ ἡ διχόνοια τὶς ψυχὰς μὲ τὴν ἀμφιβολία. Γιατί, ἂν καὶ ἦταν παρθένος, ὅμως ἦταν γυναίκα. Ἄν καὶ ἦταν Θεοτόκος, ἦταν ὅμως ἀπὸ τὸ δικό μας φύραμα. Ρομφαία λοιπὸν διατρυποῦσε τὴν ψυχὴ της, γιὰ νὰ ἀποκαλυφθοῦν οἱ σκέψεις πολλῶν καρδιῶν, οἱ διαφορὲς γιὰ τὸν Χριστὸ κατὰ τὸν καιρὸ τοῦ πάθους, πού δὲν δέχονταν αὐτόν ἄλλοτε ὡς προφήτη καὶ ἄλλοτε ὡς λυτρωτὴ τοῦ Ἰσραήλ, δοκιμάζοντας μεγάλη ἀμφιβολία γι' αὐτά, ἐξαιτίας τοῦ σάλου ἀπὸ τὸ πάθος, ὥστε οἱ γύρω ἀπὸ τὸν Κλεώπα μαθητὲς νὰ λένε ἀκόμα καὶ στὸν ἴδιο τὸν Χριστό: «*Σὺ ὁ ἴδιος κατοικεῖς στὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ δὲν ξέρεις αὐτὰ πού ἔγιναν τὶς μέρες αὐτές*;». Καὶ ὅταν ρωτήθηκαν, ποιά; Ἀπάντησαν: «*Τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο, ὁ Ὅποιος ἦταν προφήτης*» καὶ τὰ λοιπά. Τὸν θεωροῦσαν λοιπὸν ὡς προφήτη καὶ λυτρωτὴ τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλ' ἐξαιτίας τοῦ πάθους κινδύνευαν νὰ ἀμφισβητήσουν καὶ αὐτὴν ἀκόμα τὴν ἀντίληψη, ὅτι εἶναι λυτρωτὴς τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ αὐτό δὲν γινόταν ἄδικο, ἀλλὰ γιὰ νὰ δείξει, ὅτι «*τὸ μωρὸ τοῦ Θεοῦ εἶναι πρὸ σοφὸ ἀπὸ τὴ σοφία τῶν ἀνθρώπων*». Γιατί μὲ τὸ πάθος τοῦ σταυροῦ ὅλοι κοσκινίσθηκαν καὶ συνταράχθηκαν, ὄχι μόνο οἱ ἀπλοὶ μαθητὲς του, ἀλλ' ἀκόμη καὶ οἱ ἐκλεκτοί, καὶ ἡ μητέρα του. Αὐτὸ στήριξε ὅλη τὴν οἰκουμένη, μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας, μέσω τοῦ Ὁποίου καὶ μαζί μὲ τὸν Ὁποῖο ἡ δόξα ἀνήκει στὸν Πατέρα, μαζί μὲ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

(Ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις “Γρηγόριος Παλαμᾶς”. Πηγὴ ηλ. κειμένου: imaik.gr)